

L'IMPOSSIBLE HUMILTAT

*Avui, ànima meua, t'has sentit
humil, d'una humilitat dolça i serena
que la bonesa i formosor copsava
de tota cosa. I tu, com t'en gaudies!*

*Eres, en l'erm de nostra vida inútil,
miserable com el mendicant que vaga
per l'atzar de les rutes i no espera
remei per sa dissort. Però tenies
en ta humilitat mateixa la gaubança.*

*En altre temps, l'enyor t'havia pres
de les coses efímeres, mortals,
i et bressaves en somnis de grandeses
i en deliris d'amor. Avui, oh ànima,
t'has després de les folles vanitats
del món, i àdhuc del pluny i la tristícia,
sentint-te nua i sola en l'univers,
vivint de tu mateixa i per a tu,
com un feble llumet en la tenebra.*

*Amb aquest feble llum s'encengué el món
i tot devingué teu: la terra, l'aire,
la llum, els cels, els núvols, les estrelles
i tot allò que crea el pensament.
Tot vivia per tu, i en tot brillava
la formosor que tu mateixa havies.*

*Avui, ànima meua, t'has sentit
humil. I mai tu no has estat tan rica
de les coses del món. Mai no copsares
amb tanta plenitud i tanta força
la dolcesa de viure amb tu mateixa,
lluny de l'enyor i dels delits; callada
davant del ritme universal, i nua
davant les meravelles de la terra.
I eres absentada del dolor dels homes
i de la glòria i vanitat dels homes,
car tot el món vivia en tu i per tu.*

*Mes ah! Goig d'un moment, com t'esvaïres!
Humilitat benfactora, qui t'ha fos?
Quin desconhort et puny, ànima meua?
Car, quan el cor eixí i anà a trobar-te
en l'erm on l'humilitat t'havia dut,
en veure ta nuesa i ta pobresa
et donà son mantell de vanitats,
i el dol i la tristura, altra vegada,
tota cosa del món entenebriren.*

*I ara, en ton desencant, ànima, et sents
més miserable que mai i malestruga,
car és el món que al teu entorn contemples,
un món sense bondat ni formosor.*

ALFONS MASERAS